

El claretià Josep Vilarrubias trenca l'aïllament dels presos per carta

Dll, 6/04/2020 per Catalunya Religió

([Claretians](#)) Les persones privades de llibertat pateixen aquests dies un doble aïllament. “Què passa a dins? No ho sé, no hi tenim contacte, però hi estem molt interessats”, apunta el missioner claretià **Josep Vilarrubias**. És un dels voluntaris acreditats que visita des de fa tres anys al [Centre Penitenciari de Ponent](#), al municipi de Lleida. Anteriorment, havia estat a Brians i, vivint a la comunitat claretiana de Sallent, visitava els presos de Lledoners. En total, quasi més de vint anys fent camí al costat de tantes persones excloses.

La crisi sanitària provocada pel coronavirus excepcional ha generat una aturada de les visites de voluntaris i capellans a les presons. Sumat a l'habitual prohibició de telèfon mòbil i de connexió a internet, el contacte amb l'exterior s'ha reduït a la mínima expressió. Diverses entitats, també des de la pastoral penitenciària, han demanat aplicar [mesures penitenciàries excepcionals](#) a l'alçada de les circumstàncies per evitar l'angoixa i el patiment psicològic dels reclusos.

Vilarrubias reconeix que la situació actual és molt delicada: “Patim sobretot per les persones que estaven a punt de sortir o les que només estaven en presó condicional”. És conscient de la “importància que tenen per a ells les visites” i està segur que “troben a faltar la nostra presència”.

Això tampoc vol dir que des de la comunitat claretiana de Balàfia-Lleida, Vilarrubias s'estigui de braços creuats. Ha decidit mantenir correspondència amb persones concretes a qui ja acompanyava. “No podem fer altra cosa, de moment, que escriure'ls cartes personals”.

Aprendre a escoltar i comprendre

El pare Josep col·labora habitualment amb els pares mercedaris i celebra l'eucaristia un dissabte al mes: una per a homes i una altra per a dones. Un

moment de pregària compartida. Però el que més valora de l'experiència a la presó és l'estona que dedica, cada setmana, a estar amb ells. Xerren i fan intercanvi. "És molt bo perquè poden descarregar angoixes, sobretot aquells que no tenen família".

Posa l'accent en la petitesa del gest: "Una paraula, un somriure, qualsevol detall és molt important per aquesta gent, estan assedegats de vida". Aquest contacte humà és a benefici mutu: "A ells els va molt bé, i nosaltres en sortim enriquits". Parla del fet d'aprendre a escoltar i comprendre.

Aquest voluntariat l'ajuda personalment. "Vas agafant una mentalitat que correspon més a les realitats que es donen a la vida, amb situacions de tota mena que no se'n parla mai", explica el pare Josep. Són converses que acaben repercutint a la comunitat de religiosos on viu. Pensa que tot plegat "t'entendreix i acabes pensant que aquestes persones es mereixerien un monument". Com es tradueix aquesta intenció la pràctica? Amb les estones de companyia de les visites.

"Els voluntaris de presons anem sentint el batec d'aquesta gent"

En el temps d'acompanyament ha conegut des dels "casos molt extrems", passant per gent que estaven en un mal lloc en un moment determinat, i fins a persones presumiblement innocents, alguns dels quals en presó preventiva. El pare Vilarrubias posa un accent particular en les visites que fa de forma regular a l'infermeria del centre penitenciari. "Particularment són persones amb problemes mentals: les converses resulten curioses, però també força aclaridores, tot i que sembli estrany", apunta.

"Els voluntaris de presons anem sentint el batec d'aquesta gent", diu Vilarrubias. Una experiència que l'enriqueix i l'ajuda també en el tracte amb la gent de la [comunitat cristiana de Balàfia-Lleida](#), per exemple. "La presó t'ensenya que abans de jutjar ningú, convé escoltar i valorar", diu.

Aquests dies de confinament forçat, Josep Vilarrubias mira de mantenir el contacte amb persones que tenen noms i cognoms. Un més de tants d'altres voluntaris de presons que combaten l'enyorança per carta.